

Előjegyzés

Álmomban rám hullott az
összes könyvünk, jelezve,
ha egymást nem,
őket sem
birtokolhatjuk többé.

Betelefonáltam minden
antikváriumba, ahol valaha
együtt megfordultunk, de
senki sem emlékezett ránk.

Azt mondták, hogy még a
szőke fiú, igen, rá talán,
mintha látták volna is a minap.

De én nem voltam ott.

Aztán felhívtak régi
iskolámból, hogy szeretnék,
sajnálják, de kénytelenek,
visszavonni a jogomat az
olvasástól.

Így most betűket keresek
egyedül egy dohos szobában,
miközben abban sem vagyok
biztos, mik azok.

És valaki
egy kockás nadrágban félénken
beszól a résnyire nyílt
ajtón,
hogy elkelt minden könyv, amire
valaha előjegyeztem.

Ráncok

Ma a ráncaidról akartam írni.
Vizet engedtem a vasalóba
néztem egy darabig a gőzt
rémülettel
gondolva rá hogy
ő véget vethetne nekik.
Egy darabig járkáltam a
lakásban
mert ez szebb szó
valahogy a háznál úgyhogy
ilyenkor szabad hazudni.
Próbáltam elképzelni amikor
még nem voltak
a következő
pillanatban pedig már
igen.
Hogy milyen lehetne ott
élni. Azokra a
mikroorganizmusokra
gondoltam akik
ott telepedtek le és hogy ez
milyen egyszerű boldogság.
Hogy ott milyen
könnyű lehet
boldognak lenni erre
gondoltam
mérgesen és hogy ha a
boldogság könnyű az
mit jelent?
Vannak dolgok amiket már
annyira nem értek hogy
még a korhadt
borfoltos asztalunk mellett
sem tudnék róla
beszélgetést
kezdemenyezni.

NÉMETH Gábor Dávid

old

nem tudom mettől meddig tart
az este, már nem járnak ki ehhez
a tóhoz, mert csak a víz
többletjelentésivel foglalkoztak
mind. pontosabban, nem a víz,
hanem a tóság jelentéseivel,
hogy körülötte padok, fák,
túlságosan alkalmas az időtöltésre.

hallottam, hogy rólam kérdeztek,
ezért odébb mentem, hogy ne halljam
mivel térsz ki a válasz elől,
mivel kerülöd meg a kérdést, úgy, mint
engem éjszakánként, amikor kimászkálsz,
mintha felfáztál volna és rendszeresen
ki kéne pisilned magadból egy részt
az éjszakából, szóval odébb mentem,
csendesen, de elég feltűnően ahhoz,
hogy észrevedd.

fürdés után soha nem törölköztél meg
teljesen, apró foltok jelezték a pólódon,
hol válsz vele egygyé. külön tartóba
raktad a fogkefédet. ma te alszol kívül.

színtávlát

feltűnő, furcsa tárgyakkal
pakoltad tele a szobádat,
hogy mindenki ugyanolyannak
lássa, mint te. mintha
a jelbeszédünk is egy
kihalófélben lévő nyelv lenne,
az ábrázolt tárgyiasságok
rendjébe tartozom én is.

ekkorra már nem csuktad be
az ajtót, ha pisiltél. idegesen
tépted a vécépapírt, mintha
egy nem annyira fontos szóról
tépnéd le a viszonyragot.

habfürdőt raktam a kádba,
hogy ne kelljen látnom magam.
te a cápák szaporodását nézted
közben a tévében. elképzelttem,
hogy a hab alatt halak áznak át
a bőrömön, a körvonalaim lazulnak.

Abban a házban

Úgy mentél át a zebrán,
hogy csak a fehér csíkokra léptél.
Egyszer belelógott a lábad a
feketébe, de nem szóltam.

Azt mondtad, a rövid utcákat
szereted, mert azok biztonságosak.
Az épület maga jelöli ki a tárgyi
valóságot.

Abban a házban öltek, két emelet
között, a lépcsőfordulóban.
Azon a félemeleten még
a szellemek is lifttel közlekednek.